

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 15. S. Anselmus Regi resistit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII. lium destinatas, Hæreticis tradere lice-
A.C.1101. ret. (*)

§. XV.

S. Anselmus Regi resistit.

*Eadm. 3.
Novor.*

Ergo Rex Angliæ, reddita sibi Pontifi-
 cis epistola, Anselmum ad Regiam
 vocat, ubi etiam Robertus Dux Nor-
 mannix, Regis frater, morabatur, Ar-
 chiepiscopo furiose indignans, nempe
 non ignarus, ipso Auctore se ab Angliæ
 Regno fuisse exclusum. Unde Roberto
 & amicis ipsius suadentibus Rex Ansel-
 mum compellere volebat ad homagium
 sibi præstandum, & promittendum, quod
 illos, quibus ipse Episcopatus & Abba-
 tias conferret, more Archiepiscoporum
 Antecessorum suorum, ordinaturus es-
 set. *Quod si detrectas, inquiebat, volo,
 ut ex Regno meo celeriter te auferas.* Re-
 spondit Anselmus: *Dixi tibi, Concilio
 Roma-*

(*) Paschalis II. Papa epistolæ, ad Regem
 Angliæ datæ, hanc Inscriptionem posuit: *Pa-
 schalis Episcopus, Servus Servorum Dei, dile-
 cto Filio Henrico Regi Anglorum, Salutem &
 Apostolicam Benedictionem.* Quæ formula in
 hanc usque diem plerumque servatur. Ceterum
 non inepte hic differit Fleurius; videtur enim
 facili negotio componi potuisse ferventia illa
 ætate de Investitura jurgia, si fuissent, qui Spi-
 ritualia a Sæcularibus solerter distinxissent.

Romano me interfuisse, & quid in eo sta-
 tutum fuerit, didicisse. Si ergo me ipsum
 Excommunicatione involvam, quam huic
 Regno denunciavi, quis deinceps Commu-
 nionem meam non respuat? Legati ad ob-
 tinendam illius Decreti abrogationem mis-
 si, re infecta, redierunt. Nihil, inquit
 Rex, interest, quid isti Roma attulerint.
 Antecessorum meorum Jura mihi eripi
 non sinam, nec quemquam in Regno meo
 versari, qui meus non sit. Intellego, re-
 posuit Anselmus, quo istud collimet. Ni-
 hilominus e Regno non excedam, ad Dia-
 cesim meam vadam, officio meo incumbam,
 & experiar, quis Archiepiscopo vim in-
 ferre ausurus sit.

Haud longo tempore in Ecclesia sua
 fuerat Anselmus, cum Rex Præsulem ad
 se venire jussit; velle enim se de priore
 proposito non nihil relaxare. Itaque
 Anselmus Wintoniam venit, ubi in Con-
 ventu Episcoporum & Principum statu-
 tum; inducias novas esse indicendas, &
 Romam spectatæ auctoritatis viros mit-
 tendos esse, qui Papæ denunciarent; ne-
 cessarium esse, ut de sua postulatione
 quidquam relaxaret, nisi Anselmum cum
 suis ex Anglia ejectum vellet. Totum
 præterea Regnum se Papæ potestati &
 Regimini subtracturum, & Romam an-
 nuis censibus illuc mitti solitis caritu-
 ram.

Hist. Eccles. Tom. XVI.

D

ram.

Sæcul. XII.

A.C. 1101.

Sæcul. XII.
A.C. 1101.

ram. (*) Anselmus suo nomine duos monachos Balduinum Beccensem, & Alexandrum Cantuariensem Romam misit, non eo quidem animo, ut Papam ad induendum molliorem animum impellerent, sed fidelissime docerent, quas minas Aula Angliæ effunderet, & quid his cognitis Papa statuisset, sibi diligenter referrent. A Rege missi sunt Episcopi tres, qui Papam, ut in Regis sententiam concederet, permoverent, scilicet Girardus Herefordiensis, Hebertus Tetfordiensis, & Robertus Cestriensis, quorum duo causas Romæ peragendas habebant. Girardus, olim sub duobus Regibus defunctis Cancellarius, jamque Archiepiscopus Eboracensis (nam illa Ecclesia obitu Thomæ, qui decima octava Novembris anno millesimo centesimo animam exhalaverat, vacabat) nominatus Romam

Godouin.
de Præsul.
Angl.

(*) Das war eine beynahe Lutherische Gesinnung. Wäre es nicht genug gewesen, wenn der König gesagt hätte; Meine Meynung ist, daß mir die Bischöfe in meinem Reiche wegen der zeitlichen Güter Treue und Gehorsam versprechen, sonst werde ich nicht zulassen, daß sie solche besitzen. In andern Dingen aber, welche eigentlich die Religion angehen, werde ich dem Römischen Stuhle den gebührenden Gehorsam leisten; denn ich verlange, wie alle meine Väter, in der Gemeinschaft der wahren Kirche zu leben und zu sterben?

mam ibat, Pallium petiturus. He-
bertus vero, qui postmodum Sedem suam
Norvicum transtulit, Romam proficisce-
batur, ut Jurisdictionem in Abbatiam
S. Edmundi sibi reddi curaret.

§. XVI.

*Tractatus S. Anselmi de Processione
Spiritus Sancti.*

Ex eo tempore, quo Anselmus in An-
gliam redierat, & in illa commora-
tione, Tractatum de Processione Spi-
ritus Sancti scripsit, rogatus a compluri-
bus viris, inprimis ab Hildeberto Episco-
po Cenomanensi, qui cum argumenta
audivisset, a S. Anselmo de Spiritu San-
cto contra Græcos in Concilio Barenfi
allata, oravit eum, ut ea strictim literis
mandaret, sibi que transmitteret; quod
etiam Anselmus in amici gratiam exse-
cutus est. In hoc libro adversus Græ-
cos disputans illis solum nititur princi-
piis, quæ Græci perinde ac Latini reci-
piebant, scilicet in Fide Trinitatis & Ev-
angelii verbis. Primo demonstrat di-
stinctionem inter Attributa ad Essentiam
Divinitatis pertinentia, & tribus Perso-
nis communia, atque inter Nomina sin-
gulis Personis propria, quæ ex Relatione
oriuntur, probatque, in Personis Divinis
illam, quæ ab altera non procedit, esse
alterius Principium. Ita Pater est Prin-
cipium

*Gebero. cen-
sura. Ap.
Anselm. III.
ep. 160. 161.
IV. ep. 11.*

*Sup. ap. An-
selm. p. 49.*

c. 2.

c. 3.

D 2

capitulum